

عنوان مقاله:

روایات به عنوان ابزاری برای خود پژوهی دانشجو معلمان در دوره های کارورزی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش در برنامه درسی، دوره 3، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مرتضی بازدار قمچی قیه - گروه آموزش علوم تربیتی، دانشگاه فرهنگیان، صندوق پستی ۸۸۹-۱۴۶۶۵ تهران، ایران.

محمد رحیم بهلولی - گروه آموزش زبان انگلیسی، دانشگاه فرهنگیان، صندوق پستی ۸۸۹-۱۴۶۶۵ تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

پیشینه و اهداف: هدف مطالعه حاضر تبیین ضرورت به کارگیری روایات در دوره های کارورزی دانشجو معلمان است. برای این کار، مهم ترین مفاهیم کاربردی یعنی تامل، خودپژوهی، روایت مورد بررسی قرار گرفت. روش: رویکرد حاکم بر این پژوهش کیفی بوده و از روش توصیفی تحلیلی استفاده شده است. در این پژوهش داده ها به شیوه اسنادی گردآوری شده است. یافته ها: بر این اساس، تامل عمیق به عنوان تاملی توصیف می شود که نشان می دهد چگونه دانشجویان تجارب خود را حس می کنند و آیا این حس، از شیوه کار آنها، اطلاعاتی می دهد و اینکه به عنوان یک معلم، چه ویژگی هایی دارند. از طرفی از آنجا که هدف خودپژوهی بهبود شیوه های معلمی برای معلمان تازه کار و باتجربه در فرایند یادگیری است، لذا خود پژوهی در برنامه های تربیت معلم، به معنای فهم بهتر فرایند آموزش معلمان است و دارای ابعاد شخصی و اجتماعی است. همچنین روایات یکی از مناسب ترین روش برای کسب تجارب زندگی به شمار می رود. در واقع روایات، آینه ای از جنس تجربه هستند که ویژگی ها و توانایی های ما را به خودمان منعکس می کنند. نتیجه گیری: آنچه که مطالعه حاضر بر آن تاکید داشت این بود که روایات برای دانشجو معلمان در برنامه های تربیت معلم به ویژه در دوره های کارورزی به عنوان ابزاری برای تامل عمیق هستند تا فرد از طریق آن بتواند «خود» را مورد کاوش قرار دهد و مهارت های لازم را برای حرفه معلمی در ابعاد مختلف به دست آورد.

کلمات کلیدی:

کارورزی، تامل، خودپژوهی، روایت، معلم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2056031>

